

U S N E S E N Í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Jany Kubenové v právní věci žalobce: **Město Žamberk**, se sídlem Žamberk, Masarykovo náměstí 166, zastoupený Mgr. Milanem Šebestou, advokátem MT Legal s.r.o., advokátní kancelář, se sídlem Brno, Jakubská 121/1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R31,176/2011/VZ-14201/2011/310/JSI ze dne 21.9.2011, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. ÚOHS-R31,176/2011/VZ-14201/2011/310/JSI ze dne 21.9.2011 **se zamítá.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.9.2011, kterým bylo potvrzeno předchozí prvostupňové rozhodnutí ve věci ze dne 25.1.2011 a opravné rozhodnutí ze dne 25.7.2011 a zamítnuty rozklady.

Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že se žalobce jako zadavatel dopustil dvou správních deliktů podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, a žalobci uložil pokutu ve výši 250 000,- Kč.

Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou. S podáním žaloby navrhl, aby byl žalobě přiznán odkladný účinek. Ten odůvodnil tak, že by výkon rozhodnutí s ohledem na výši uložené pokuty, která je podle žalobce zjevně nepřiměřená závažnosti deliktu, znamenal nenahraditelnou újmu ve vztahu k rozpočtu žalobce a jeho povinnostem při zabezpečování veřejných potřeb, zejména nutnost hledat jiné zdroje financování.

Odkladný účinek žaloby a podmínky jeho přiznání jsou upraveny v § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dle jen „s.ř.s.“). Pro posouzení je rozhodující právní stav do 31.12.2011, tedy stav před účinností novely s.ř.s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb.

Podle odstavce 1 tohoto ustanovení podání žaloby nemá odkladný účinek, pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak; pro tento případ přitom jinak stanoveno není. Podle odstavce 2 téhož ustanovení soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Přiznáním odkladného účinku se pak pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí, jak je podáváno z odstavce 3 téhož ustanovení.

Přiznání odkladného účinku je tedy vázáno na kumulativní splnění tří podmínek: první z podmínek by byla splněna tehdy, pokud by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nenahraditelnou újmu, druhá z nich by byla splněna tehdy, pokud by se přiznání odkladného účinku nedotklo nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a třetí podmínka je vázána na neexistenci rozporu s veřejným zájmem.

Soud se tedy nejprve zabýval první ze shora uvedených podmínek, tj. otázkou nenahraditelnosti vzniklé újmy.

Soud konstantně považuje za přiměřené interpretovat nenahraditelnost újmy coby budoucí absolutní neobnovitelnost výchozího stavu a zároveň absolutní nemožnost opatření plně kompatibilního substitutu či alespoň odpovídající peněžité náhrady takového substitutu pro případ, že postup žalovaného by rozhodnutím ve věci samé byl shledán nezákonným, to vše s kritickými negativními důsledky pro subjekt navrhuující přiznání odkladného účinku. Taková absolutní nenahraditelnost právě uvedené intenzity by přitom musela být již v této fázi projednávání věci před soudem zřetelná a prokázat by ji musel žalobce.

Soud o návrhu rozhodl s vědomím základního smyslu institutu odkladného účinku; tím není obecně aplikovatelné oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu, ale jde o mimořádný nástroj zabránění stavu, kdy by v důsledku výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu byla zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna možnost faktického výkonu hospodářské činnosti konkrétního subjektu nebo ohrožena samotná jeho existence, a to ve fázi před uskutečněním soudního přezkumu.

Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud jeho přiznáním ještě před rozhodnutím ve věci prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Na takové rozhodnutí je však třeba zásadně hledět jako na zákonné a věcně i procesně správné, dokud není předepsaným způsobem zrušeno.

Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku není důvodu, aby se soud v nejvyšší míře podrobnosti zabýval výsledky hospodaření žalobce, nicméně pokud by měl být žalobce se svým návrhem úspěšný, musel by soudu prokázat, že

zaplacení pokuty by pro něj znamenalo vznik nenahraditelné újmy s ohledem na jeho aktuální finanční situaci. Přestože žalobce uvádí, že by v případě zaplacení pokuty byl nucen hledat jiné zdroje financování, takový aktuální stav žalobce nekonkretizuje, nedokládá ve vztahu k tomuto období aktuální *cash-flow*, a tedy není zřejmé, jak konkrétně by se zaplacení pokuty na aktuální žalobcově situaci mělo projevit.

To, že se zaplacení pokuty podle napadeného rozhodnutí žalovaného na hospodaření žalobce projeví, odpovídá smyslu uložené pokuty, neznamená to však samo o sobě, že by zaplacení bylo újmou, již lze považovat za nenahraditelnou.

Nadto byla-li žalobci uložena pokuta ve výši 250 000,- Kč, pak její samotná výše s ohledem na příjmovou a výdajovou stránku žalobcova rozpočtu, jak ji žalovaný konkretizoval v bodu 65. prvostupňového rozhodnutí, rovněž na první pohled nepůsobí natolik excesivně, že by pouhá její výše mohla nasvědčovat nenahraditelnosti újmy, která by zaplacením žalobci mohla vzniknout. Podrobnější analýzu výše pokuty ve smyslu její přiměřenosti je zapotřebí ponechat až přezkumu ve věci samé.

Z ničeho, co žalobce ve svém návrhu konkrétně uvedl, tedy nevyplývá, že by zaplacením pokuty v konkrétní výši byla zásadním a nevratným způsobem negativně ovlivněna žalobcova hospodářská situace natolik, že by zaplacení podle napadeného rozhodnutí žalovaného mohlo představovat nenahraditelnou újmu. Splnění podmínky nenahraditelné újmy podle § 73 odst. 2 s.ř.s. tak soud za prokázané nemá.

Za situace, kdy se žalobce omezuje pouze na konstatování, že bez odkladného účinku by musel pokutu zaplatit a že v případě zaplacení pokuty by byl nucen hledat jiné zdroje financování, by ani po zohlednění právního stavu účinného od 1.1.2012, který podmínky pro přiznání odkladného účinku v důsledku novely s.ř.s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb. upravuje jinak, zdejší soud nemohl dospět k závěru, který by byl pro žalobce příznivějším, tj. odkladný účinek by na základě tvrzení obsažených v návrhu na jeho přiznání nemohl přiznat ani podle právního stavu po účinnosti zákona č. 303/2011 Sb.

Za shora popsaného stavu se již soud dalšími podmínkami pro přiznání odkladného účinku nezabýval a návrh na přiznání odkladného účinku zamítl.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s.ř.s.).

V Brně dne 15.12.2011

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Zasprávnost vyhotovení:
Lucie Gazdová